

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/71/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517215710
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1517215710.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu : A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X, XXX XX D., zastúpeného spoločnosťou IN FORO - AYRUMYAN advokátska kancelária s.r.o., Uhrova 4, 831 01 Bratislava, IČO : 51 011 344, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Račianska 71, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovú ujmu, na odvolanie žalovanej proti rozsudku bývalého Okresného súdu Bratislava V zo dňa 21.04.2021, č.k. 24C/41/2017-192, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutom výroku I. m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 219,50 eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku sa žaloba zamieťa.

II. Žalovanej sa proti žalobcovi náhrada trov prvoinstančného, odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím (v poradí druhým) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 496,74 eur, do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.), konanie v časti istiny vo výške 10 eur zastavil (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a nepriznal žalovanej voči žalobcovi náhradu trov konania (výrok IV.).

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 438 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok (ďalej len „Trestný poriadok“), § 46 ods. 3 Ústavy SR, § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1, § 9 ods. 1,4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1,2,3,4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), § 6 zákona č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (ďalej len „zákon č. 215/2006 Z.z.“). Vecne rozhodnutie zdôvodnil tým, že mal za preukázané, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Dunajská Streda v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 2T 245/2010 (právoplatne skončené 18.02.2014), ktorým bol žalobcovi okrem iného aj uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo akéhokoľvek druhu na dobu 36 mesiacov. Počas trestného konania bol žalobcovi odobratý vodičský preukaz dňa 27.10.2005 a vrátený dňa 09.03.2011, pričom dĺžka zadržania vodičského oprávnenia nielen naplnila výšku rozsudkom uloženého trestu, ale i trest presiahla. Žalobca nemal vedomosť o tom, že trest zákazu činnosti mu nebol súdom zahľadený, dôvodne sa domnieval, že sa tak stalo, nakoľko vodičské oprávnenie mu bolo vrátené počas trestného konania (09.03.2011), v čase vydania trestného rozsudku (25.02.2013) vodičským oprávnením disponoval a riadne ho využíval. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že zahľadenie trestu zákazu činnosti ako porozsudková agenda v trestnom konaní je súčasťou trestného konania pred súdom a nadväzuje na právoplatný trestný rozsudok. Mal za to,

že nebyť nesprávneho postupu Okresného súdu Dunajská Streda opomenutím vydania rozhodnutia o zahľadení trestu zákazom činnosti riadiť motorové vozidlo po právoplatnom ukončení trestného súdneho konania, nedošlo by k zadržaniu žalobcu políciou a jeho následnému umiestneniu v cele predbežného zadržania a na strane žalobcu by nevnikla škoda. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za dôvodné priznať žalobcovi nárok na zaplatenie majetkovej škody - účelne vynaložené trovy obhajoby advokátovi B. E., a to za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu a predloženie podkladov policajnému orgánu), a to celkom v sume 240,24 eur a vo zvyšnej časti žalobcom uplatňované úkony vyhodnotil ako nepreukázané a neúčelné. Nakoľko žalobca nútené strávil v cele predbežného zadržania 22 hodín, dňa 08.02.2016 nemohol objektívne vykonávať lekársku prax a nemohol ošetriť objednaných pacientov na uvedený deň, v dôsledku čoho došlo na strane žalobcu k zmareniu očakávaného majetkového prospechu. Vychádzajúc z listinných dôkazov - cenníka medicínskych výkonov ACUS s.r.o. platného vo februári 2016 a menného zoznamu pacientov žalobcu objednaných na 08.02.2016 do ambulancie a rehabilitácie spolu s názvom výkonov a cenou za konkrétny výkon, mal za to, že žalobca relevantným spôsobom preukázal oprávnenosť požadovanej straty na svojom zárobku vo výške 200 eur. Ako dôvodný vyhodnotil prvoinštančný súd aj žalobcom uplatnený nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením jeho práv - podanie sťažnosti predsedovi Krajského súdu v Trnave na postup Okresného súdu Dunajská Streda, za ktorú uhradil súdny poplatok vo výške 6,50 eur na základe výzvy Krajského súdu v Trnave, a to poštovou poukážkou zo dňa 16.11.2016. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena zamietol nárok žalobcu na zaplatenie poplatku vo výške 50 eur za vykonanie preskúšania spôsobilosti viesť osobné motorové vozidlo. Pri posudzovaní dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prvoinštančný súd vzhľadom na to, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 2T 245/2010 nedošlo v zákonom stanovenej lehote k zahľadeniu trestu zákazom činnosti viesť motorové vozidlo. Následkom čoho pri bežnej kontrole policajným orgánom bol o žalobcovi zistený záznam polície ako o osoba, ktorej stále plynie uvedený trest, žalobca bol policajným orgánom zadržaný spolu s maloletou dcérou a predvedený na oddelenie polície, kde sa musel podrobiť zaisťovacím vyšetrovacím úkonom, nakoľko polícia žalobcu považovala za osobu, ktorá marí výkon úradného rozhodnutia. Podrobením sa vyšetrovacím a zabezpečovacím policajným úkonom a obmedzením osobnej slobody na dobu 22 hodín sa žalobca dostal do polohy neistého človeka, spočiatku nevediaceho a nechápajúceho dôvod takéhoto postupu polície. Žalobca ako lekár zastáva spoločensky vysoko hodnotenú pracovnú pozíciu, pomáha ľuďom so zdravotnými problémami, je veľmi dôležité, aby pri výkone svojej práce mal psychickú pohodu, jeden zo základných predpokladov kvalitnej práce lekára. Nemal pochybnosť o tom, že subjektívne pocity žalobcu pri zaisťovacích úkonoch boli mimoriadne nepríjemné a svojím spôsobom osobnostne ponižujúce, že nútené zotrvanie v cele predbežného zadržania po dobu 22 hodín zanechalo výraznú stopu na sebavedomí a samotnej psychike žalobcu, ktorý uvedené útrapy nemusel prežívať, keby v trestnom konaní na Okresnom súde Dunajská Streda príslušný pracovník pri plnení pracovných úloh dodržal zákon, konkrétne príslušné ustanovenie Trestného poriadku. Zohľadnil aj prítomnosť maloletej dcéry žalobcu pri jeho zadržaní a predvedení na oddelenie polície, ktorá nepochybne musela situáciu okolo svojho otca vnímať veľmi negatívne a postup policajných orgánov zasiahol do psychickej stránky dieťaťa, nechceného svedka celej udalosti ako aj na samotný postup policajtov pri zadržaní žalobcu a jeho umiestnení do cely predbežného zadržania, ktorý rozhodne nebol adekvátny danej situácii a aj vzhľadom na prítomnosť maloletej dcéry žalobcu bol príliš tvrdý, zodpovedajúci možno konaniu osoby, ktorá sa dopustila zločinu. Okrem prvotného a najzásadnejšieho zásahu do práv žalobcu ako fyzickej osoby, a to zásahu do jeho osobnej integrity pri postupe polície, nastal v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu zásah aj v pracovnej oblasti žalobcu, keď pre zadržanie vodičského oprávnenia nemohol riadiť motorové vozidlo, čím mu nastali značné komplikácie s dochádzaním do práce a z práce a bol nútený požiadať o pomoc pri logistike priateľku a kolegu, ktorí zabezpečovali dopravu žalobcu. Ďalším negatívnym zásahom do spoločenského života žalobcu bola skutočnosť, že sa musel opätovne podrobiť skúšobnému testu na získanie vodičského oprávnenia, potrebného na cestu do práce. S prihliadnutím na osobu žalobcu vykonávajúceho náročné zamestnanie, spoločensky uznávané a vysoko hodnotené, jednoznačne si vyžadujúce psychicky vyrovnaného človeka, ktorý potrebuje na výkon svojej práce pokoj a rozvahy, okolnosti, za ktorých prišlo nesprávnym úradným postupom k porušeniu práv žalobcu, nakoľko sa tak stalo nedodržaním dikcie zákona a spôsobené dôsledky v podobe zadržania žalobcu, jeho umiestnenia do cely predbežného zadržania, podrobenie sa zaisťovacím úkonom a vznesenie obvinenia voči osobe žalobcu, súd dospel k záveru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je v žiadnom prípade dostačujúcim zadosťučinením na zmiernenie nežiadúcich následkov nesprávneho úradného postupu. Pri posudzovaní oprávnenosti požadovanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcom súd dospel k záveru,

že uplatňovaná nemajetková ujma vo výške 20 250 eur, zodpovedajúca 50- násobku minimálnej mzdy za rok 2016 na Slovensku, je neprimerane vysoká vzhľadom na osobnú ujmu vzniknutá žalobcovi v súvislosti s jeho zadržaním policajným orgánom a následnými skutočnosťami. Vzhľadom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako i rozhodnutia NS SR a ustálil, za primerané priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 4 050 eur a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. Vzhľadom k tomu, že žalobca zbral žalobu v časti o zaplatenie sumy 10 eur späť, súd v tejto časti konanie zastavil.

3. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Nakoľko žalobca bol úspešnou procesnou stranou v konaní v rozsahu 21,40%, žalovaná v rozsahu 78,60 %, ustálil čistý procesný úspech žalovanej procesnej strany v konaní v rozsahu 57,20 %. Keďže žalovanej procesnej strane v konaní trovy nevznikli a ani ich priznanie nepožadovala, súd prvej inštancie nepriznal žalovanej procesnej strane voči žalobcovi náhradu trov konania.

4. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku I. (prisudzujúcim výroku) podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná dôvodiac ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Uviedla že v konaní nerozporovala, že zo strany Okresného súdu Dunajská Streda došlo k nesprávnemu úradnému postupu, tak ako tvrdil žalobca, čo bolo konštatované aj predsedom Krajského súdu v Trnave v konaní o sťažnosti žalobcu. Mala však za to, že žalobca nepreukázal vznik ním deklarovanej škody a nemajetkovú ujmu, ako aj príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a uplatneným nárokom. Namietala absenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi žalobcom deklarovaným právnym titulom ním uplatneného nároku a škodou, resp. nemajetkovou ujmu, ktorej vznik žalobca tvrdil. Poukazovala na to, že v rámci skutkového stavu predchádzajúcemu údajnému vzniku škody existovali také samostatné právne skutočnosti, ktoré vylučujú priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi žalobcom tvrdeným právnym titulom a škodou, a to predovšetkým obmedzenie osobnej slobody žalobcu dňa 07.02.2016 policajnou hliadkou, a vznesenie obvinenia, ergo trestné stíhanie žalobcu za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Jedná sa o samostatné potenciálne právne tituly žalobou uplatneného nároku, a tieto v žiadnom prípade nemožno akýmkoľvek spôsobom stotožňovať s nesprávnym úradným postupom súdu, a to s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, resp. aj Najvyššieho súdu ČR v otázke kvality príčinnej súvislosti vyžadovanej pre vznik zodpovednostného vzťahu medzi poškodeným a štátom. In concreto dala do pozornosti súdu napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 26. 4. 2007, sp. zn. 25Cdo/915/2005, v zmysle ktorého: „ (...) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou nie je naopak daná tam, kde do deja vstúpila iná - od právne kvalifikovanej okolnosti na strane štátu nezávislá - skutočnosť, ktorá je pre vznik škody rozhodujúca, teda ak je vznik ujmy vyvolaný bezprostredne okolnosťou, ktorá nemá vecný vzťah k vydaniu rozhodnutia či k nesprávnemu úradnému postupu.“ Podporne právne závery Najvyššieho súdu SR prijaté v rozhodnutí NS SR zo dňa 31.01.2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010. Súd prvej inštancie sa tak čo do právneho základu uplatneného nároku žalobcu opätovne stotožnil v celom rozsahu s procesným útokom žalobcu, v zmysle ktorého jediným, priamym a bezprostredným dôvodom vzniku žalobcom deklarovanej škody a nemajetkovej ujmy má byť nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda. Súd prvej inštancie sa riadne, dostatočne a zrozumiteľne nevysporiadal s jej obranou a neposkytol jej relevantnú a odôvodnenú odpoveď, prečo existencia samostatných právnych skutočností predstavujúcich potenciálne právne tituly odlišné od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda podľa názoru súdu v rámci kauzality žalobcom deklarovaného vzniku škody nevylučuje príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a vzniknutou škodou a nemajetkovou ujmu. Explicitne sa k tejto otázke súd síce vyjadril v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku, avšak v tomto bode prezentoval iba názor, že obrana žalovanej v tomto smere bola len účelovou snahou vyhnúť sa zodpovednosti za ujmu spôsobenú žalobcovi. Súd uviedol, že pre neho bola príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda a vzniknutou škodou priama, a teda že spĺňala kvality vyžadované pre založenie zodpovednosti žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu v danom prípade. Následne však samotný súd prvej inštancie opätovne vyslovene poukazoval na „reťazenie“ príčinnej súvislosti a sám operoval s pojmami, ktoré fakticky stavali nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda v rámci kauzality vzniku žalobcom deklarovanej škody a nemajetkovej ujmy do pozície, ako tento vnímala (a namietala) žalovaná, pričom zásadnou skutkovou okolnosťou bolo aj v rámci samotného odôvodnenia napadnutého rozsudku zadržanie žalobcu policajnou hliadkou dňa 07.02.2016, jeho 22-hodinové obmedzenie osobnej slobody a vznesenie obvinenia pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktoré obvinenie bolo následne zrušené prokurátorom pre jeho bezdôvodnosť. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu majetkovej škody ako

aj nemajetkovej ujmy fakticky výlučne vo vzťahu k týmto skutočnostiam, avšak formálne v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia, v jednoznačnom vnútornom rozpore s jeho samotným obsahom, uviedol, že jedinou, priamou a bezprostrednou príčinou vzniku škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu má byť nesprávny úradný postup - zbytočné prieťahy v konaní Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 2T/245/2010. Nebolo jej zrejmé, aké kritériá pre posúdenie priamosti a bezprostrednosti tohto postupu na vznik škody a nemajetkovej ujmy súd prvej inštancie uplatnil, a to najmä za situácie, že v danom prípade existovali podľa jej názoru tak zásadné skutkové okolnosti, ktoré priamosť a bezprostrednosť jednoznačne vylučovali. V časti rozhodnutia súdu o nároku na náhradu majetkovej škody spočívajúcej z trov obhajoby žalobcu v trestnom konaní, ako aj nemožnosti ich priznania s poukazom na § 18 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z., sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s predmetným zákonným ustanovením. Pri trovách obhajoby ale osobitne súd nijako nezohľadnil, že tieto žalobca vynaložil v trestnom konaní vedenom na základe uznesenia povereného príslušníka OO PZ Bratislava - Rusovce, OR PZ Bratislava V, ČVS: ORP-256/RU-BV-2016, teda v samostatnom konaní, ktoré priamo nesúviselo s konaním Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 2T/245/2010. Aj v tejto časti preto žalovaná považuje za naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Pri posudzovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu súd prvej inštancie taktiež podľa názoru síce už do odôvodnenia zahrnul rozsiahlejšiu argumentáciu, avšak jeho rozhodnutie je aj v tejto časti vnútorne kontradiktórne a nepreskúmateľné. V bode 37. napadnutého rozsudku súd na viacerých miestach uvádza také argumenty, ktoré podľa názoru žalovanej iba podporujú jej procesnú obranu týkajúcu sa právneho základu žalobou uplatneného nároku, a síce poukazujú na to, že priamou a bezprostrednou príčinou vzniku škody bolo práve zadržanie žalobcu políciou dňa 07.02.2016 a následné úkony polície smerujúce k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu a s tým súvisiace procesné úkony. Súd prvej inštancie v tomto ohľade poukazuje na podrobenie sa vyšetrovacím a zabezpečovacím úkonom, obmedzenie osobnej slobody na dobu 22 hodín; prítomnosť maloletej dcéry žalobcu pri jeho zadržaní a predvedení na oddelenie polície; samotný postup policajtov pri zadržaní žalobcu, jeho umiestnení do cely predbežného zadržania, neadekvátnosť a tvrdosť tohto postupu. Takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia považovala za zmätočné a nepreskúmateľné, keď na jednom mieste napadnutého rozsudku (bod 27.) súd prvej inštancie za priamu príčinu vzniku ujmy na strane žalobcu formálne označuje postup súdu, avšak na ďalšom mieste celkom zjavne za skutočnú príčinu vzniku ujmy označuje postup polície. Súd prvej inštancie opätovne vôbec nezdôvodnil, prečo nepovažuje zadržanie žalobcu policajnou hliadkou dňa 07.02.2016, následné obmedzenie osobnej slobody žalobcu, resp. vznesenie obvinenia žalobcovi a jeho následné trestné stíhanie, za také samostatné, a právne kvalifikované skutočnosti, ktoré vylučujú (aj s poukazom na príslušné súdne rozhodnutia týkajúce sa príčinnej súvislosti) existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Z vyjadrení samotného žalobcu, jeho právneho zástupcu, svedkyne p. F. G., ale aj zo samotného rozhodnutia súdu jednoznačne vyplýva, že príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a škodou v danom prípade je nanajvýš sprostredkovaná, a môže byť dôsledkom tzv. reťazenia príčinnej súvislosti, ktoré je pre vyvedenie zodpovednosti žalovanej (štátu) za vznik škody neprípustné. Rovnako súd nedostatočným spôsobom odôvodnil svoj názor o preukázaní vzniku škody, ako aj vzniku nemajetkovej ujmy a primeranosti peňažnej náhrady, a to podľa žalovanej práve v dôsledku nezohľadnenia relevantnej procesnej obrany žalovanej. Súd sa znovu (rovnako ako v prvom rozsudku) nevysporiadal s aplikáciou § 18 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. na posúdenie možnosti priznania žalobcom vynaložených trov obhajoby advokátke JUDr. Júlii Vestenickej. Súd sa taktiež nedostatočne a zmätočným spôsobom vysporiadal s otázkou primeranosti žalobcom uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom túto odôvodnil s poukazom na odlišné príčiny, než aké formálne označil za dôvod vzniku ujmy na strane žalobcu, a zároveň nezohľadnil samotnú výšku a jej primeranosť zrozumiteľným spôsobom, ale iba stroho skonštatoval, že sa mu javí ako primeraná výška rovnajúca sa desaťnásobku minimálnej mzdy v SR za rok 2016. Takéto odôvodnenie priznania náhrady nemajetkovej ujmy, považovala za nedostatočné. Súd prvej inštancie neuviedol žiadnu relevantnú a racionálnu argumentáciu, ktorá by odôvodňovala priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda v konaní sp. zn. 2T/245/2010. Súd v rámci právneho posúdenia prijal záver (viď bod 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že príčinou vzniku škody (nemajetkovej ujmy) na strane žalobcu má byť nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda. V samotnom odôvodnení napadnutého rozsudku, dokonca už v samotnom bode 30. napadnutého rozsudku však na viacerých miestach uvádza také argumenty, v zmysle ktorých súd prvej inštancie jednoznačne identifikoval sled udalostí a spojených následkov, ktorý v konečnom dôsledku mal žalobcovi podľa názoru súdu škodu spôsobiť. Súd prvej inštancie pochybil rovnako ako v prvom rozsudku, keď si osvojil závery, ktoré súd dôsledkom neprípustného reťazenia príčinnej súvislosti. Súd dospel k absolútne nesprávnym záverom,

a síce že nedodržaním zákona zo strany úradníka na Okresnom súde Dunajská Streda bol žalobca de facto povinný sa podrobovať zaisťovacím úkonom, pričom týmto udalostiam sa musela prizerať aj jeho maloletá dcéra. Osobitne poukázala na to, že súd nesprávne právne ustálil, že žalobcovi vznikla jednak majetková škoda v celkovej výške 446,74 eur podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a to v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda. Žalobca vznik tejto škody podľa jej názoru nepreukázal, a predovšetkým, ak by táto aj bola preukázaná, v žiadnom prípade nebola škodou vzniknutou v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dunajská Streda. Poukázala na § 18 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a zdôraznila, že predmetné trovy obhajoby jednoznačne neboli žalobcom vynaložené v konaní Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn. 2T/245/2010, a s poukazom na citované ustanovenie § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. ich žalobcovi jednoznačne nemožno priznať. Súd prvej inštancie zároveň nesprávne určil výšku samotnej tarifnej odmeny advokáta, pričom nezohľadnil ustanovenie § 1 ods. 4 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“) v príslušnom znení (do 14.06.2019), podľa ktorého: „Výpočtovým základom na účely výpočtu tarifnej odmeny advokáta za zastupovanie klienta v trestnom konaní a konaní o priestupkoch je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok kalendárneho roka, ktorý o štyri roky predchádza roku určujúcemu výpočtový základ podľa odseku 3“. Súd prvej inštancie pri svojom výpočte vychádzal z nesprávneho roku, podľa ktorého určil aj nesprávny výpočtový základ pre výpočet tarifnej odmeny za jeden úkon obhajoby žalobcu v roku 2016 (80,08 eur), v dôsledku čoho následne nesprávne rozhodol aj o celkovej výške priznaných trov obhajoby. Zároveň namietala aj účelnosť úkonu „nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu“, ktorý sa uskutočnil dňa 08.02.2016, t. j. v deň prevzatia a prípravy obhajoby žalobcu B. B. E., advokátkou. Nahliadnutie do spisu nie je úkonom právnej služby v zmysle § 14 Vyhlášky, za ktorý môže byť advokátovi poskytovaná peňažná náhrada (analogicky porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.01.2017, sp. zn. 3Obo/35/3016), a zároveň tento úkon, resp. odmena zaň je duplicitnou vo vzťahu k samotnému prevzatíu a príprave obhajoby uskutočneným v rovnaký deň, t.j. 08.02.2016, za ktorý bola taktiež B. E. účtovaná odmena, a v rámci ktorého fakticky muselo zo strany advokátky dôjsť k oboznámeniu sa s dovtedajším priebehom trestného konania, a to aj oboznámením sa s obsahom spisu (analogicky porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.08.2018, sp. zn. 10Sžr/26/2017). Z uvedených dôvodov náhradu peňažných prostriedkov vynaložených žalobcom za právne služby vo forme tohto úkonu nie je možné (ani za splnenia ostatných zákonných predpokladov, ktoré v danom prípade splnené nie sú) s poukazom na § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. priznať ako náhradu škody. Poukázala aj na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v časti rozhodnutia o nároku žalobcu na náhradu ušlého zisku. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok v tejto časti v plnej výške, tak, ako bol žalobcom uplatnený, t. j. v sume 200 eur. Ušlým ziskom sa v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, resp. odbornej literatúry rozumie nedosiahnutie toho, čo by poškodený pri neexistencii škodnej udalosti za normálnych okolností, pri pravidelnom behu vecí, dosiahol. V prípade žalobcu sa malo, čo sa týka sumy 200 eur jednať o odmenu za medicínske úkony, ktoré žalobca (v súvislosti s jeho zadržaním políciou dňa 07.02.2016, resp. 08.02.2016) dňa 08.02.2016 neuskutočnil, napriek tomu, že tieto mal podľa jeho vlastných tvrdení naplánované. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal eventualitou, že žalobca mohol tieto medicínske úkony uskutočniť v ktorýkoľvek iný deň po jeho prepustení zo zadržania, keďže tieto úkony nepredstavovali úkony nezopakovateľné (jednalo sa výlučne o vstupné vyšetrenia, resp. akupunktúry, ktoré podľa laického názoru žalovanej nie sú urgentnými a neopakovateľnými medicínskymi úkonmi). Zároveň súd prvej inštancie sa v tejto časti vôbec nezaoberal tým, či sa v prípade sumy 200 eur jedná naozaj o konečnú sumu, o ktorú sa nemal „rozмноžiť“ majetok žalobcu, alebo či sa jednalo o príjem, z ktorého by následne žalobca bol býval povinný hradíť odvody, daň, prípadne iné poplatky (hrubý vs. čistý príjem). Iba suma zodpovedajúca čistému príjmu žalobcu by mohla spĺňať definičné znaky ušlého zisku. Poukázala na bod 30. odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorý svedčí o celkovej nesprávnosti v právnom posudzovaní veci súdom prvej inštancie. Napriek skutočnosti, že v tomto bode sa súd bez akýchkoľvek pochybností venuje otázke ustálenia príčinnej súvislosti (ako jednej zo zložiek zodpovednostného vzťahu), uvádza nasledovné: „(...) pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu, má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva majetková ujma žalobcu.“ Ak by vec súd posúdil správne s ohľadom na skutkový stav veci, a najmä s ohľadom na zadržanie žalobcu políciou dňa 07.02.2016, dospel by podľa názoru žalovanej k jedinému záveru, a síce že nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda jednoznačne nevedol k vzniku žalobcom deklarovanej škody a nemajetkovej ujmy priamo a bezprostredne, a nie je ho teda možné považovať za takú kvalifikovanú príčinu vzniku tejto ujmy na strane žalobcu, s ktorou zákon spája zodpovednosť žalovanej za túto ujmu. Na druhej strane sa súd prvej inštancie mal v nadväznosti na uvedené zaoberať aj otázkou, či by žalobcovi ujma vznikla aj bez

toho, že by bol dňa 07.02.2016 zadržaný políciou a bolo mu vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. V zmysle tzv. testu *conditio sine qua non* je práve zadržanie žalobcu a vznesenie obvinenia tou bezprostrednou a kvalifikovanou príčinou vzniku žalobcovej ujmy, bez ktorej by k jej vzniku jednoznačne nedošlo. Navyše uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-256/RU-BV-2016 bolo zrušené uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 16.02.2016, č. 2Pv 91/16/1105, a teda bez vecnej ako i časovej súvislosti s nevydaním rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda o započítaní času, po ktorý bolo žalobcovi pred právoplatnosťou odsudzujúceho rozsudku vydaného v predmetnej trestnej veci odňaté oprávnenie na vedenie motorového vozidla, do výkonu trestu zákazu činnosti uloženého žalobcovi. Inými slovami, uznesenie polície o vznesení obvinenia bolo zrušené po deviatich dňoch od jeho vydania bez toho, že by prokurátor v danom prípade čakal na postup Okresného súdu Dunajská Streda. Ani jednou z týchto skutočností, ktoré v danom konaní podľa žalovanej jednoznačne boli preukázané, sa súd správne v rámci právneho posúdenia veci nevysporiadal, čím nepochybne naplnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Zároveň súd prvej inštancie nesprávne neprihliadol na zadržanie žalobcu, jeho obmedzenie na osobnej slobode dňa 07.02.2016 a následné vznesenie obvinenia, tieto riadne nevyhodnotil podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z.z. v spojení s § 5 a 6, resp. s § 7 zákona č. 514/2003 Z.z.. Následne súd, vychádzajúc z vlastných nesprávnych skutkových zistení dospel k záveru, že žalobcovi vznikla v súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdu škoda v zmysle § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj nemajetková ujma podľa § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti - vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietne.

5. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej žalobca uviedol, že opomenutím zákonného postupu zo strany Okresného súdu Dunajská Streda bol spustený sled udalostí, ktoré spôsobili jeho zadržanie, jeho následné pozbavenie na osobnej slobode viac ako 22 hodín a opätovné zadržiavanie vodičského oprávnenia na 143 kalendárnych dní, pričom už v čase týchto udalostí bol zo strany štátu potrestaný po dobu presahujúcu výmeru uloženého trestu. Je nevyhnutné zohľadniť tú skutočnosť, že mu bolo opätovne zadržané vodičské oprávnenie počas 143 dní, počas ktorých si bol povinný zabezpečovať náhradnú dopravu spočívajúcu v odkázanosti na iné osoby, tak aby bol schopný vykonávať svoju lekársku prax. Nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda mal za následok nielen vznesenie obvinenia za prečin marenia úradného rozhodnutia, vykonanie zaisťovacích úkonov, pozbavenie osobnej slobody ale taktiež bol opätovne potrestaný trestom zákazu činnosti /viest' motorové vozidlo/ a bol nútený opätovne absolvovať teoretickú ako i praktickú prípravu v autoškole, čo nemalo za následok stratu na jeho majetku ale i značnú stratu voľného času určeného pre rodinu ako i potrebný oddych. Bol na prechádzke so svojou maloletou dcérou, pričom iba v dôsledku nesprávneho parkovania bol policajnou hliadkou vyzvaný na predloženie dokladov a následnou lustráciou policajnej hliadky došlo k „odhaleniu“ jeho údajného a podľa všetkých okolností nasvedčujúceho spáchanie trestného činu marenia úradného rozhodnutia. Spútaniu a odvedeniu na najbližší policajný okrsk sa prizerala jeho maloletá dcéra, ktorá má do dnešných dní z tohto výletu s otcom traumy. Na základe skutkového stavu podrobne a detailne uvedeného v podanej žalobe ako aj pri jeho prednesoch a výsluchu svedkov vyplynulo, že postupom Okresného súdu Dunajská Streda došlo nepochybne k opomenutiu zákonného postupu, nakoľko Okresný súd Dunajská Streda vydal rozhodnutie o započítaní trestu, ktoré sa má vyhotoviť neodkladne / bez meškania až po dobe 824 kalendárnych dní, a to len z dôvodu kedy došlo k priamemu dopadu tohto konania na neho spočívajúceho v zadržaní, pozbavení osobnej slobody a následnému opätovnému potrestaniu vo forme opätovného zadržiavania vodičského oprávnenia. V nadväznosti na vyššie uvedené skutkové a právne posúdenie veci je zrejmé, že previazanosť pochybenia Okresného súdu Dunajská Streda spočívajúceho v absolútnom nerešpektovaní ust. § 438 ods. 1 Trestného poriadku bola jedinou príčinou kedy bol zadržaný, opätovne potrestaný (143 dní opätovného zadržiavania vodičského oprávnenia), majetkovo poškodený čo sa týka nákladov spočívajúcich v zaobstaraní si potrebnej a nevyhnutnej právnej obhajoby, ďalej škody vzniknutej na ušlej mzde ako aj vynaloženia nevyhnutných správnych poplatkov. Zdôrazniť, že prístup k dôkaznému bremenu v týchto prípadoch musí zohľadňovať, že porušenými sú najnútornejšie hodnoty osobnosti jednotlivca, jeho súkromie, rodinné väzby, a satisfakcia má zmierniť prežitý stres, pocit bezmocnosti, narušenie viery v spravodlivosť, neistotu, úzkosť. Ide o psychickú kategóriu, ktorej hĺbka a dosah sú ťažko preukázateľné. Samotná výška nemajetkovej ujmy je tak závislá od úvahy súdu, ktorý zhodnotí právnu zložitosť každého jednotlivého prípadu. Súd prvej inštancie správne uvádza v bode 36. odôvodnenia rozhodnutia, že súdy pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v súvislosti s trestným konaním disponujú širokou mierou uváženia, ich úvahy nie je možné

limitovať mechanickým porovnávaním odškodňovania v iných prípadoch upravených v iných právnych normách. Ďalej súd prvej inštancie správne uvádza v bode 37. odôvodnenia rozhodnutia, že ako lekár zastáva spoločensky vysoko hodnotenú pracovnú pozíciu, pomáha ľuďom so zdravotnými problémami a je dôležité aby pri výkone svojej odbornej práce bol vo výbornej psychickej pohode ako jednej zo základných predpokladov kvalitnej práce lekára, čo nepochybne nebolo možné v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda, ktorý vyvolal nežiaduce účinky odzrkadľujúce sa na jeho psychike. Taktiež nemožno opomenúť prítomnosť maloletej osoby pri vzniku nežiadúcich následkov v rozhodnom období. O oprávnenosti samotnej výšky a limitácii odškodnenia bolo Krajským súdom v Žiline konštatované: „Výška náhrady nemajetkovej ujmy je výlučne na posúdení súdu, pričom súd je povinný prihliadnúť na okolnosti konkrétneho prípadu a závažnosť vzniknutej ujmy v súlade s požiadavkou spravodlivosti (Krajský súd Žilina, rozsudok sp. zn. 9 Co 52/2010 z 25. marca 2010.)“ Vo vzťahu k namietanému kauzálnemu nexusu pochybenia Okresného súdu Dunajská Streda a vzniku škody uviesť, že pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať príčinu, ktorá ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Súd prvej inštancie správne uvádza v bode 29. odôvodnenia rozhodnutia, že výlučne opomenutie zákonného postupu Okresného súdu Dunajská Streda spôsobilo, že pri jeho kontrole policajným orgánom bolo zistené, že mu stále plynie uložený trest, následne mu polícia odobrala vodičské oprávnenie, podrobila ho zaistovacím úkonom a vzniesla obvinenie pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Súd prvej inštancie tak uvádza, že vidí priamu súvislosť medzi ním uplatneným nárokom a vzniknutou škodou. Je jednoznačne preukázané, že príčinná súvislosť medzi pochybením Okresného súdu Dunajská Streda a vznikom škody existuje, nakoľko je zřejmé, že nebyť pochybenia Okresného súdu Dunajská Streda, škoda na jeho strane by nenastala. Ním predložené dôkazy preukazujúce ušlý zárobok a trov obhajoby B. E. boli predložené vo forme v akej jedinej boli, sú dohľadateľné. Pravdivosť a hodnovernosť výpisov z elektronického diára je nespochybniteľná, nakoľko zápisy pochádzajú z rozhodného obdobia a nedali sa do elektronického diára zapísať v iný dátum, než v dátum ktorý rozhodujúcemu obdobiu predchádzal. Taktiež samotný cenník lekárskeho zákroku je plne v jeho kompetencii, nakoľko poskytuje zdravotnícku starostlivosť prostredníctvom svojej obchodnej spoločnosti a teda cenotvorba sa prispôsobuje potrebám trhu. V zmysle vyššie citovaného mal za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď mu priznal náhradu za ušlý zisk. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správne potvrdil.

6. Odvolací súd o odvolaní žalovanej rozhodol rozsudkom zo dňa 30.03.2022, č.k. 7Co/117/2021-225 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4 399,50 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok I.) a žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 45,58 % (výrok II.).

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, o ktorom dovolací súd rozhodol uznesením zo dňa 28.02.2023, sp.zn. 4Cdo/138/2022 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 2022 sp.zn. 7Co/117/2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd pristúpil opätovne k preskúmvaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. vo výroku I. (ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4 496,74 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia) a závislému výroku IV. o trovách konania, a to v intenciách rozhodnutia dovolacieho súdu.

9. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

10. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 CSP).

11. V podanom odvolaní odvolateľka namietala nesprávnosť záverov súdu prvej inštancie o existencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatňovaným nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd má za to, že argumentácia žalovanej o úplnej

absenciou priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatneným nárokom na náhradu škody a nemajetkovej ujmy je v rozpore so skutkovými tvrdeniami žalobcu ako i vykonaným dokazovaním. V konaní nebolo sporným, že dňa 07.02.2016 policajná hliadka pri hliadkovej činnosti v služobnom obvode OO PZ Bratislava – Rusovce zistila, že žalobca zaparkoval svoje motorové vozidlo zn. E. H., EČV: D. za značkou B3- zákaz vjazdu všetkým motorovým vozidlám, čím sa dopustil priestupku v zmysle § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávky (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z.z.“) a naplnil skutkovú podstatu priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. l) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“). Na výzvu príslušníkov PZ žalobca predložil vodičský preukaz a občiansky preukaz a uvedomujúc si svoj priestupok bol ochotný zaplatiť blokovú pokutu vo výške 50 eur (tak ako to vyplýva z odôvodnenia uznesenia OR PZ v BA V zo dňa 07.02.2016, ČVS: ORP-254/RU-BV-2016). Až na základe následnej lustrácie žalobcu v systéme SOITRON príslušníci PZ zistili, že žalobcovi je uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, pričom na základe tohto zistenia vec nebola riešená ako priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (§ 22 zákon č. 372/1990 Zb.), uložením blokovej pokuty, ale žalobca bol obmedzený na osobnej slobode, eskortovaný a predvedený na OO PZ Rusovce za účelom ďalšieho šetrenia. Následne bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a opätovne mu bolo zadržané vodičské oprávnenie. Správnym je tak záver, že nebyť nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dunajská Streda, ktorý rozhodol o započítaní zákazu činnosti žalobcu až rozhodnutím zo dňa 23.05.2016, príslušníci PZ by pri riešení priestupku žalobcu lustráciou v systéme SOITRON nezistili, že v danom čase sa na žalobcu vzťahuje zákaz činnosti viesť motorové vozidlo a vec - priestupok by bola riešená formou pokuty, nie obmedzením osobnej slobody žalobcu, vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a opätovným zadržaním vodičského oprávnenia žalobcu, čo malo vplyv na výkon práce žalobcu z hľadiska potreby zabezpečenia dochádzania na pracoviská do Devínskej Novej vsi a Petržalky z bydliska žalobcu. Nemožno tak prijať argumentáciu žalovanej, že bezpodmienečnou príčinou (podmienkou) vzniku ujmy na strane žalobcu („conditio sine qua non“) bolo práve zadržanie žalobcu a vznesenie obvinenia a nie nesprávny úradný postup Okresného súdu Dunajská Streda .

12. Pokiaľ žalovaná namietala, že uznesenie o vznesení obvinenia ČVS: ORP-256/RU-BV-2016 bolo zrušené uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 16.02.2016, č. 2Pv 91/16/1105, bez toho, aby prokurátor čakal na postup Okresného súdu Dunajská Streda, je potrebné poukázať na to, že k zrušeniu obvinenia žalobcu došlo z dôvodu, že postup povereného príslušníka PZ posúdil prokurátor ako predčasný, majúci za to, že vo veci nie sú dostatočne objasnené základné skutkové okolnosti. Inými slovami, i keď prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V uznesením zo dňa 16.02.2016 č.k. 2Pv 91/16/1105-6 zrušil obvinenie žalobcu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia ako neopodstatnené, zrušenie obvinenia nemalo vplyv na to, že v evidencii polície bolo naďalej uvedené, že žalobcovi je uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo (čl. 186), t.z. žalobca naďalej nebol oprávnený viesť motorové vozidlo. Základnou a zásadnou skutočnosťou navodzujúcou postup príslušníkov PZ pri rozhodovaní o riešení priestupku žalobcu bolo nesporne zistenie, že žalobca viedol motorové vozidlo dňa 07.02.2016 aj napriek tomu, že mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, čo bolo dôvodom na vznesenie obvinenia z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa ust. § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, tzv. „kvalifikovaným právnym titulom“ (ako uviedla žalovaná v podanom dovolaní) je nesprávny úradný postup, je teda daná priama a bezprostredná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a žalobcom uplatňovanou škodou.

13. V príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom žalovanej došlo na strane žalobcu k strate očakávaného výnosu (ušlého zisku), ktorého výšku žalobca v konaní osvedčil najmä menným zoznamom objednaných pacientov, cenníkom medicínskych úkonov a elektronickým výpisom z diáru. Vzhľadom na to, že žalobca bol objektívne zadržaný a obmedzený v osobnej slobode dňa 07.02.2016 o 16.35 hod. na 22 hodín, nemohol vykonávať svoju podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti v tak špecifických odboroch (fyziatria, balneológia, liečebná rehabilitácia a akupunktúra), ktoré vyžadujú jeho osobnú prítomnosť pri danom výkone a zároveň tak limitujú množstvo pacientov, ktorým je objektívne možné počas ordinačných hodín poskytnúť požadovaný zdravotný výkon. Argumentácia odvolateľky, že súd prvej inštancie nezohľadnil, či sa zo strany žalobcu malo jednať o príjem čistý alebo hrubý, nie je dôvodnou s ohľadom na to, že v prípade podnikateľov základ dane ako i odvodové povinnosti upravuje osobitný zákon, pričom základ dane sa zisťuje ku koncu daňového obdobia. Zároveň vo vzťahu k špecifickej činnosti žalobcu je potrebné posúdiť aj objektívnu možnosť

žalobcu uniesť v tejto časti uplatneného nároku dôkazné bremeno, nakoľko predloženie listinných dokladov výlučne z evidencie žalobcu samo o sebe neznamená neunesenie dôkazného bremena.

14. Správnosť záverov súdu prvej inštancie možno konštatovať i vo vzťahu k priznaniu nároku žalobcu na úhradu nákladov spojených s uplatnením jeho práv (podanie sťažnosti predsedovi Krajského súdu v Trnave na postup Okresného súdu Dunajská Streda), nakoľko k ich vynaloženiu došlo v priamej súvislosti s nesprávnym úradným postupom (sťažnosť na postup prvoinštančného súdu), ktorú vyhodnotil nadriadený súd ako dôvodnú a za podanie, ktorej žalobca uhradil súdny poplatok vo výške 6,50 eur (na základe výzvy Krajského súdu v Trnave), vynaloženie ktorého ako i jeho výšku žalobca v konaní preukázal (poštová poukážka zo dňa 16.11.2016).

15. Ďalej si žalobca v konaní uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Nakoľko v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Dunajskej Strede bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, udelenie plnomocenstva B. E. na zastupovanie žalobcu v trestnom konaní bolo dôvodným. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd prvej inštancie pochybil pri výpočte tarifnej odmeny za jeden úkon obhajoby a nesprávne priznal žalobcovi nárok za úkon „nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu“, tejto argumentácii možno priznať úspech. Úkon „nahliadnutie do spisu“ v ust. § 14 vyhlášky nie je vymedzený a pre tento úkon neprichádza do úvahy ani použitie ods. 5 ustanovenia § 14 vyhlášky, preto možno súhlasiť s námietkami odvolateľky, že za tento úkon, ktorý nie je úkonom právnej služby, nebolo možné žalobcovi priznať náhradu (analogicky uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.01.2017, sp. zn. 3Obo/35/2016). Vo vzťahu k námietke odvolateľky, že súd prvej inštancie nesprávne určil výšku tarifnej odmeny za úkony právnej služby odvolací súd uvádza, že nakoľko v danom prípade sa jednalo o obhajobu v trestnom konaní, za trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, patrila advokátovi odmena vo výške 71,50 eur (§ 12 ods. 3 písm. a)), nie v hodnote 80,08 eur, ako ustálil súd prvej inštancie. Zohľadniac tak uvedené bolo dôvodným priznať žalobcovi nárok na náhradu trov právnej služby za 2 úkony právnej služby á 71,50 eur (udelenie plnomocenstva zo dňa 08.02.2016, zaslanie podkladov do vyšetrovacieho spisu zo dňa 14.3.2016), t.j. celkom v sume 143 eur a vo zvyšku nárok žalobcu na náhradu trov právnej služby zamietnuť.

16. Vychádzajúc tak z objektívnej zodpovednosti štátu, za konanie alebo opomenutie jeho orgánov, ktorými zasahujú do základných práv jednotlivca a s prihliadnutím na okolnosti prejednávanej veci, samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostačujúcim zadosťučinením na zmiernenie nežiadúcich následkov nesprávného úradného postupu žalovanej, preto prichádzalo do úvahy priznanie nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Základnými pravidlami pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy za obmedzenie osobnej slobody sú okrem iného celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére poškodenej osoby. Zároveň je potrebné zohľadniť, že samotné obmedzenie osobnej slobody (v danom prípade zadržanie) má z povahy veci negatívne dopady do slobody pohybu, do práva na súkromie a v tomto ohľade samo osebe pôsobí ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby, pôsobí takejto osobe stres, neistotu, úzkosť a pod. V takýchto prípadoch je navyše treba prihliadať aj k ďalším individuálnym okolnostiam jednotlivého prípadu, ako i dopad obmedzenia osobnej slobody do profesijného života jedinca, do jeho spoločenskej povesti a cti.

17. Pokiaľ žalovaná v rámci odvolacej argumentácie namietala nedostatočnosť odôvodnenia výšky priznanej nemajetkovej ujmy, je nutné zdôrazniť, že výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Ústavný súd vyjadril názor, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako nie je možné ani mechanicky prevziať závery

rozhodovacej praxe súdov iných štátov, či ESLP, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.). Ustanovenie § 17 ods. 3 a 4 zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, iba málo obmedzeného okruhu okolností (viď rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/191/2020).

18. Nakoľko zákon č. 514/2003 Z. z. pri úprave spôsobu a rozsahu náhrady škody nerozlišuje právnu udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, závery o spôsobe a rozsahu priznávanej nemajetkovej ujmy vyslovené v konaniach, kde sa zodpovednosť vyvodzuje z nezákonného rozhodnutia, sú relevantné aj pre konania o zodpovednosti za škodu za nesprávny úradný postup (vrátane prietahov v konaní). Spôsob odškodnenia (upravený v § 17 zákona č. 514/2003 Z. z.) je spoločný pre všetky zásahy orgánov verejnej moci, ktoré sú predmetom úpravy citovaného zákona, teda nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe, alebo nesprávny úradný postup.

19. V danej veci pri posudzovaní výšky nemajetkovej ujmy je nutné poukázať na nespornú skutočnosť, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 25.02.2013, č.k. 2T/245/2010-416 bol žalobcovi uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 36 mesiacov. Nakoľko žalobcovi bolo vodičské oprávnenie odňaté dňa 27.10.2005, táto doba pred právoplatnosťou rozsudku sa započítavala do výkonu zákazu trestu činnosti. Pričom o započítaní času, po ktorý bolo žalobcovi pred právoplatnosťou rozsudku odňaté oprávnenie vykonávať činnosť, viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu, bol súd povinný rozhodnúť bez odkladu. Uvedený postup Okresný súd Dunajská Streda nedodrжал, keď vo veci rozhodol až dňa 23.05.2016. Správne tak žalobca upriamil pozornosť na to, že medzi právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 2T/245/2010 zo dňa 25.02.2013 (právoplatný dňa 18.02.2014) a rozhodnutím o započítaní zákazu činnosti žalobcovi zo dňa 23.05.2016, došlo až s odstupom dvoch rokov a troch mesiacov (viď vyjadrenie k sťažnosti Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.12.2016), čo nemožno považovať za postup súladný s ust. zákona (konanie bez meškania). I keď sa uvedený nesprávny úradný postup vo vzťahu k žalobcovi prejavil až dňa 07.02.2016, prejavil sa v zásadnej miere priamo obmedzením osobnej slobody žalobcu, hoc len v trvaní 22 hodín a vznesením obvinenia vo vzťahu k žalobcovi. Žalobca súc nič neporušil, vychádzajúc z premisy, že orgány štátu konajú v súlade so zákonom, bol v situácii občana, ktorý bol povinný strpieť úkony orgánov činných v trestnom konaní. Každé obmedzenie osobnej slobody negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život danej osoby, a to bez ohľadu na to, či v danom čase bolo dôvodným alebo nie, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nedôvodné. Stav neistoty na strane žalobcu pretrvával aj po jeho prepustení, i keď k zrušeniu obvinenia žalobcu pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia došlo dňa 16.02.2016, nakoľko Okresný súd v Dunajskej Strede o započítaní doby zadržania vodičského oprávnenia do výkonu právoplatne uloženého trestu rozhodol až dňa 23.05.2016. I z odôvodnenia uznesenia Okresnej prokuratúry Bratislava V zo dňa 16.02.2016 č.k. 2Pv 91/16/1105-6 vyplýva, že dôvodom na zrušenie uznesenia OR PZ v BA V zo dňa 07.02.2016, sp.zn. ORP-254/RU-BV-2016, v časti, ktorej bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie za marenia výkonu úradného rozhodnutia, bola jeho neopodstatnenosť. Kedy konajúci prokurátor na základe spisového materiálu ako i tvrdení podozrivého (žalobcu) považoval za potrebné si ozrejmiť, či bola podozrivému (žalobcovi) správne započítaná doba zadržania vodičského preukazu do trestu odňatia zákazu činnosti. Odvolací súd má za to, že pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za obmedzenie osobnej slobody nemožno takúto ujmu bagatelizovať priznávaním neprimerane nízkej, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť, alebo absencie postupu podľa pravidla, podľa ktorého "nerob druhému to, čo nechceš, aby robili tebe". Nakoľko nebyť nesprávneho úradného postupu nedošlo by k opätovnému zadržaniu vodičského oprávnenia žalobcu, v dôsledku čoho bol žalobca nútený prostredníctvom tretích osôb riešiť dochádzku nielen na miesta výkonu práce, čím šťastie stratil svoju nezávislosť, ale bol obmedzený aj pri trávení voľného času a nútený opätovne absolvovať prípravu v autoškole. Pocit bezmocnosti v spojení s narušením dôvery v spravodlivosť,

ktorými žalobca v konaní argumentoval síce nemožno preukázať, čo však samé o sebe nenavodzuje záver, že na žalobcom opísané prežívanie udalostí nemožno prihliadnuť, a to i s ohľadom na nespornú skutočnosť, že za zásah do osobnostných práv žalobcu sa žalobcovi nikto neospravedlnil.

20. Najvyšší súd SR v rozhodnutí z 27. augusta 2019 sp. zn. 4Cdo/125/2019 vyslovil, že v prípade, ak žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu škoda nebude vôbec priznaná, alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť „Nemajetková ujma vzniká samotným porušením základných práv a slobôd fyzickej osoby nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Ide o stav mysle poškodenej osoby, ktorý sa preukazuje empaticky, pravda za predpokladu, že sa sudca bude vedieť aspoň elementárne vcítiť do pozície trestne stíhaného človeka...“ Ďalej bolo uvedené, že „Škodu teda treba chápať ako ujmu na chránenom statku, ako je majetok, osoba, alebo iný chránený záujem, pričom najvyššiu mieru ochrany požívajú ľudský život, integrita človeka, ľudská dôstojnosť a sloboda. Každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy... ide o zodpovednosť absolútne objektívnu a za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia.“ V predmetnom rozhodnutí taktiež dospel najvyšší súd k záveru, že pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprímerane nízkych, resp. žiadnych náhrad; také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu.

21. Vo vzťahu k primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd poukazuje na rozhodnutia dovolacieho súdu (ktorými odmietol podané dovolania) napr. sp. zn. 7Cdo/155/2021 (odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 8 mesiacov náhradu škody 13 300 eur a 15 000 eur za trestné stíhanie), sp. zn. 7Cdo/263/2020 (odvolací súd priznal za väzbu trvajúcu 9 mesiacov náhradu škody 15 000 eur), sp. zn. 5Cdo/201/2013 (väzba v trvaní 6 mesiacov a trestné stíhanie boli odškodnené sumou 25 000 eur), sp. zn. 3Cdo/25/2019 (väzba v trvaní 9 mesiacov bola odškodnená sumou 9 000 eur; spolu s trestným stíhaním 27 000 eur). Ďalej v rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/88/2019 dovolací súd odmietol dovolanie proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým potvrdil správnosť záverov prvoinštančného súdu o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy v rozsahu 25 eur za jeden deň väzby, keď správne prihliadol na existujúcu judikatúru súdov, vrátane rozhodnutia ESLP vo veci Winkler c/a SR. Následne Najvyšší súd SR rozhodnutí sp.zn. 7Cdo/11/2020 zo dňa 25.06.2020 potvrdil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2019 sp. zn. 7Co/160/2019, ktorý potvrdil rozhodnutie prvoinštančného súdu: „Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonné obmedzenie osobnej slobody žalobcu v rozsahu 1 565 dní súd prvej inštancie vychádzal z prezumovaného zásahu a nepriaznivého dopadu v súvislosti s vykonaným trestom odňatia slobody v osobnom, súkromnom a rodinnom živote žalobcu a jej výšku 20 eur za 1 deň nezákonného obmedzenia osobnej slobody stanovil porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i v porovnaní s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody i v iných štátoch Európskej únie, a to s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2357/2010“.

22. Hodnotiac preto okolnosti tejto prejednávanej veci, mal odvolací súd za to, že je dôvodným priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu v sume 21 eur/ deň za obmedzenie osobnej slobody (07.02.2016 – obmedzenie osobnej slobody 22 hodín – cca 1 deň a dobu trestného stíhania od 07.02.2016 – 16.02.2016) celkom za 10 dní sumu 210 eur (21 x 10) a nemajetkovú ujmu v sume 20 eur/deň za obdobie do opätovného vydania vodičského preukazu žalobcovi (celkovo 143 dní – 10 dní trestného stíhania), t.j. celkom sumu 2 660 eur (133 x 20) . Určenie výšky nemajetkovej ujmy na spodnej hranici priznávaného odškodného 20-60 eur/deň, zohľadňuje osobitosti a okolnosti prejednávanej veci, a to skutočnosť, že v konaní nebolo tvrdené ani preukázané, že by v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom došlo k narušeniu vzťahov žalobcu v osobnom živote (s partnerkou), príp. že by uvedené malo zásadný vplyv na ďalší profesionálny život žalobcu. Odvolací súd majúci tak na zreteli spravodlivé uváženie jednotlivých okolností prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2019, sp. zn. 4Cdo/125/2019), ako i dovolacím súdom vytknutú absenciu relevantnej komparácie s inými obdobnými prípadmi, priznal žalobcovi nárok na náhradu nemajetkovej ujmy celkom v sume 2870 eur.

23. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľky, odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez

toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto na zostávajúcu odvoláciu argumentáciu odvolateľky odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

24. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd posúdil odvoláciu argumentáciu odvolateľky v časti ako dôvodnú, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (vo výroku I.) podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 219,50 eur (2870 eur + 200 eur + 143 eur + 6,50 eur) eur a vo zvyšku žalobu zamietol.

25. Keďže odvolací súd zmenil prvoinštančné rozhodnutie, bolo jeho povinnosťou v zmysle § 396 ods. 2 CSP, § 453 ods. 3 CSP rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov na súde prvej inštancie, odvolacom ako aj dovolacom súde (teda celého konania). Ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. Obdobne to platí aj v dovolacom konaní, a teda ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa primerane použijú na dovolacie konanie. Pri zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolacím súdom a vrátení vecí tomuto súdu na ďalšie konanie rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí, ktorým sa konania končí, opäť o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, a to vrátane nároku na náhradu trov dovolacieho konania. Tento nárok bude tvoriť jeden celok, a preto v takomto prípade bude odvolací súd rozhodovať jedným výrokom („žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu“) (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1445).

26. Predmetom konania sú dva (samostatné) nároky, a to nárok na náhradu majetkovej škody ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. V konaní o nároku na náhradu majetkovej škody bol žalobca úspešný v časti nároku na náhradu škody v sume 349,50 eur (200 eur + 6,50 eur + 143 eur) zo sumy 766,50, t.j. v rozsahu 45,59%, úspech žalovanej v časti nároku na náhradu škody bol v sume 417 eur (v časti zamietnutia nároku v sume 407 eur a v časti zastavenia konania v sume 10 eur), t.j. 54,41%. V časti priznania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej výška závisela od úvahy súdu (nález ÚS SR zo dňa 04.02.2021, sp. zn. III. ÚS 475/2018, uznesenie NS SR zo dňa 30.07.2019, sp. zn. 4Cdo/34/2018), odvolací súd zohľadnil právne závery ÚS SR vyslovené v náleze sp. zn. IV. ÚS 652/2018 z 13.02.2020, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje, v zmysle ktorých aplikácia zásady úspechu pri priznávaní náhrady trov v situáciách, keď rozhodnutie o výške nároku závisí od úvahy súdu, musí mať svoje vnútorné limity, pretože inak by bolo v rozpore s rozumným usporiadaním procesných vzťahov, aby za situácie zjavne bezúspešného uplatňovania práva, nie síce v jeho základe, ale v podobe jeho neprimeranej a zjavne nadsadenej výšky vo vzťahu k tej, ktorá v obdobných veciach vyplýva napríklad z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bola žalobcovi priznaná ochrana jeho právu na plnú náhradu trov konania proti žalovanému len preto, lebo bol úspešný v základe svojho nároku, ktorého výška však bola oproti žalobnému nároku súdom priznaná s výrazným obmedzením. Odvolací súd je toho názoru, že práve o takúto situáciu ide aj v danej veci, keďže žalobca si v tomto spore uplatnil titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 20 250 eur, ktorá je celkom zjavne neprimeraná náhradám priznávanými v obdobných prípadoch rozhodnutiami súdov (čo skonštatoval aj súd odvolací súd, ak uviedol rozpätie 20-60 eur za deň väzby pri zohľadnení okolností prejednávanej veci), ktorých znalosť splnomocnenému a neskôr právnomu zástupcovi žalobcu bolo možné predpokladať a očakávať, pričom z uplatnenej sumy 20.250 eur bola žalobcovi priznaná iba suma 2870 eur, teda iba 14,17 % z uplatnenej sumy, čo predstavuje úspech žalovaného v rozsahu 85,83%, preto odvolací súd vychádzal z toho, že aj vo vzťahu k tomuto nároku je potrebné pripočítať úspech žalovanej.

27. Posudzujúc kumulatívne pomer úspechu strán sporu v konaní, bola v konaní úspešnejšia žalovaná (žalobca mal v časti uplatneného nároku úspech len nepatrný $[(2870 + 349,50)/21016,50 = 0,1531]$, t.j. 15,31 %) a žalovaná v rozsahu 84,69%, čistý úspech žalovanej bol v rozsahu 69,38%. Žalovanej však v konaní žiadne trovy nevznikli a tieto si neuplatnila, preto bolo dôvodné v súlade s čl. 17 základných zásad CSP, ktorý upravuje procesnú ekonomiu súdneho konania, rozhodnúť tak, že žalovanej sa náhrada trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva (uznesenie NS SR, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).